

изразима (тако да тек треба формулисати уставне одредбе чије се усвајање предлаже) било у облику редигованог текста. У првом случају ако Скупштина одобри захтев, израдиће предлог ревизије и изнеће га пред бираче на коначно усвајање (одлучивање), а ако га не одобри, изнеће свој став пред бираче и ако се већина њих изјасни у корист предлога ревизије скупштина ће прихватити такву одлуку и приступиће ревизији. У случају подношења редигованог текста ако се Скупштина слаже с поднетим нацртом, изнеће га пред бираче на одлучивање а ако се с њим не слаже и израдиће нацрт и поднеће га бирачима заједно с овим с којим се не слаже, на одлучивање. Бирачи се већином гласова и у већини кантона изјашњавају о прихватању једног или другог предлога и њихова одлука је коначна и њој се мора повиновати и сама Скупштина. Иако ово питање устава изричито не решавају, преовлађује гледиште да се под променом устава подједнако подразумева како његова измена и допуна тако и доношење новог устава. Тако постоје ситуације када не могу да се врше делимичне ревизије, када нису довољне и могуће измене и допуне устава, него се мора донети нови устав. То је случај са Француском и њеним уставима од 1875., 1946. и 1958. који су одржавали републиканску владавину. Некад потреба за доношењем новог устава може да искрсне и онда када је претходни устав застарео и услед дугог трајања изгубио актуелност па више не одговара потребама датог друштва. Има много таквих устава у свету који су доношени уместо застарелих, као Устав Швајцарске Конфедерације од 1874. уместо оног од 1848. Устав Данске од 1953. уместо оног од 1915. и др. На крају, потреба за доношењем новог устава може да наступи и услед тога што је у првобитни уставни текст унето много значајних измена и допуна тако да се изгубио њихов смисао а то онда налаже и нужну прераду и израду новог устава. У самој промени устава, његовој пракси, могу да се уоче две ситуације. У првој устав врло брзо може да покаже своје слабости и недостатке па да изискује и своју брзу промену и прилагођавање стварности. Иако доношење устава изискује спорост и темељност у раду, догађају се и такви уставни који нису довољно изучили стварност па су олако и брзоплето донети, или због некритичког копирања устава који им је био узор или из разлога журбе да се донесе устав и правно покрије постојећа стварност. Друга ситуација у погледу односа устава према стварности је таква да је устав у моменту свог доношења добар и прилагођен друштвеној стварности, тако да се једно време успешно примењује у пракси. До тешкоћа с њим долази временом, услед самог кретања и развитка друштва па се појављује раскорак између нормативног и стварног. Зато, и ако је један устав прилагођен потребама датог друштва, он то после краћег или